

Kartais patiriame tokius “keistus” išgyvenimus: lauktai ar nelauktai... Gal dėl viso gyvenimo patirties, o gal ir šiaip, vardan mūsų gyvenimų, Dievas taip patvarko... Ir jau paskui nepergyveni dėl praeities, net nebijai ateities, nevengi dabarties. Tiesiog suvoki: nebuvo nieko nereikalingo praeityje, visi susitikimai, žmonės, įvykiai ateidavo tam, kad supažindintų tave su naujomis situacijomis ar iššūkiais, ar pan. Ar galėčiau pats tai sukurti, viską taip sudėlioti, ar išmokti?

Prieš akis, mintyse išskyla veidai, darbai ar žodžiai iš praeities, – jie naujai atgyja... Be buvusio sunkumo, rūpesčio ar baimių. Be kaltės, be apgailėstavimų... Tai juk neatsitiktiniai žmonės. Tie žmonės kaip gyvenimo pasiuntiniai, kaip Kūrėjo rūpesčio ir meilės pasiuntiniai, tarnai mums...

Norisi dėkoti kiekvienam, tad ir dėkoju jums visiems: kas dabar su manimi ir ko jau nėra mano gyvenime, bet mano mintyje – išliko didelio dėkingumo akimirkos – jūs daug ko išmokėte mane, jūsų gerumas mokė ir tebemoko:

– visa savo esybe mylėti gyvenimą; pajusti įkvėpimą dėl visko, kas džiugina ir įprasmina gyvenimą; išmokti kantriai laukti; svajoti taip, kaip pats nesiryžau; tikėti neįmanomais dalykais; pasitikėti savimi; būtinai tikėtis geriausio; žvelgti į gyvenimą mažo vaiko akimis, nepaverčiant sudėtingais paprastų dalykų; išmokti nepraleisti įvykiuose jokių detalių, žodžių, emocijų, sprendimų; būti dėmesingu kitiems žmonėms; tapti kantriu, švelnesniu, atlaidesniu kitam, o esant reikalui ir griežtu; nepasiduoti vidinėms silpnybėms ir apribojimams; nupuolus – keltis ir eiti toliau, gyventi dar plačiau; vėl ir vėl atgimti lyg kokiame Feniksui iš pelenų... Ne visad tai pavyksta..., bet pavyksta.

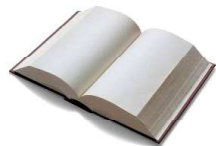
Visa tai iš mūsų gyvenimų, visa tai apie mus... Mes vakar ir dabar, ir rytoj esame reikalingi viens kitam. Tai dėkingumo patirtys. Tokie “keisti” pajautimai...

**“Viešpaties žodis
išlieka per amžius.
Toks yra žodis,
paskelbtas jums kaip
Geroji Naujiena.”**

1 Pt 1, 25

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Hab 1, 2–3; 2, 2–4; Ps 94, 1–2, 6–9; 2 Tim 1, 6–8, 13–14

Psalmės atliepas

O, kad išgirstumėt šiandien, ką Viešpats byloja:

„Nebūkite kietaširdžiai.

Evangelija pagal Luką (17, 5–10)

Anuo metu apaštalai prašė Viešpatį: „Sustiprink mūsų tikėjimą!“ O Viešpats atsakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdėlį ir įsakytumėte šitam šilkmedžiui: 'Išsirauk ir pasisodink jūroje', – tai jis paklaustyto jūsu.

Kas iš jūsu, turėdamas samdinį artoją ar piemenį, jam grįžus iš lauko sako: 'Tuoju sėsk prie stalo'? Argi nesako: 'Prirenk man vakarienę. Susijuosk ir patarnauk, kolei aš valgysiu ir gersiu, o paskui tu pavalgysi ir atsigersi...'? Argi samdiniui dėkojama, kad jis atliko, kas jam liepta?

Taip ir jūs, atlikę visa, kas buvo pavesta, sakykite: 'Esame nenaudingi tarnai. Padarėme, ką turėjome padaryti'."

Evangelijos komentaras:

Kiekvienas žmogus trokšta kažką turėti savo gyvenime. Ir tai normalu, nes jei nieko neturėsime, tai koks gi bus mūsų gyvenimas. O kaip su tikėjimu? Kiek man jo turėti, kad užtektų pragyvenimui ir gyventi?

Tikėjimo neįmanoma turėti kaip nuosavybės. Jei peržiūrėtumėte savo tikėjimo gyvenimą, tai pastebėtumėte, kad kažkuriam gyvenimo etape tikėjimas buvo silpnėnis, kažkur – stipresnis. Tačiau negalima tikėjimo paimti, įsidėti į savo gyvenimo sąskaitą ir jį kaupti, kad prireikus, esant gyvenime sunkumams, galėtume iš tos savo sąskaitos pasiimti gerą gabalą tikėjimo. Taip nėra.

Jėzaus mokinių noras ir jų prašymas atrodo labai logiškas ir savaime suprantamas – tikėti. Tačiau Jėzaus atsakymas stebina... Kaip suprasti? Čia į pagalbą ateina apaštalas Paulius su savo laišku korintiečiams, ten jis rašo: "Jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas" (1 Kor 13, 2). Čia matome, kad ne tikėjimo dydis yra pats svarbiausias ir visa lemiantis dalykas. Tikėjimo užtenka turėti tik kaip garstyčios grūdą (savo stulbinamam mažumui), kuris pasėjęs išauga į didelį medį. Čia suprantu, kad tikėjimas auga ne seifuose ar sandėliuojant, bet mylint.

Ir Jėzaus palyginimas ragina mus ramiai ir drąsiai eiti savo pareigas, daryti tai, ką privalome kiekvienas atlikti, vykdyti meilės misiją su tokiu tikėjimu, kokį turime. Savo kasdienybėje ir pačiuose mažiausiuose ir kartais nereikšminguose mūsų akims, ar net nepastebimus, dalykus, Dievas augina mus ir mūsų tikėjimo garstyčios medelį. Tai galime pastebėti ir Motinos Teresės gyvenime. Taip, Motinos Teresės tikėjimas buvo tarsi garstyčios grūdėlio dydžio. Bet Dievas išaugino jį į didžiulį medį, ir mes visi, žiūrėdami į jos gyvenimą, esame to liudininkai. Todėl nenustebkime ir mes, jei vieną gražią dieną prieš prie mūsų nepažįstamas ir pasakys: gera rasti užuovėją po tavo garstyčios medžiu.

Garstyčios sėkla yra mažytė. Pakanka turėti nors tokį, mažą, tačiau tikrą tikėjimą, kad padarytume žmogiškai neįmanomus dalykus. Ir tai tiesa. Visi pažįstame paprastų žmonių, tačiau su tikėjimu, kurie iš tiesų judina kalnus. Pagalvokime apie mamas ir tėčius, kurie susiduria su sunkiomis problemomis, arba apie kai kuriuos ligonius, kurie perduoda ramybę tiems, kurie juos lanko. Šie žmonės nesigiria dėl to, ką daro, priešingai, kaip Evangelijoje: „Padarėme, ką turėjome padaryti“ (Lk 17, 10). Kiek daug žmonių tarp mūsų turi šį stiprų, nuolankų tikėjimą, kuris daro tiek daug gero.

Šį spalio mėnesį, kuris yra dedikuotas misijoms, galvokime apie daugybę vyrų ir moterų, kurie dėl Evangelijos nešimo įveikė visokeriopas kliūtis, kurie tam iš tiesų atidavė gyvenimą. Tai liečia ir mus visus: kiekvienas iš mūsų, savo kiekvienoje dienoje, gali liudyti Dievo gerumą. Gal turime mažą tikėjimą, tačiau turime: jį ir liudykime, būkim misionieriai.

Ką daryti, kai negaliu tikėti?

„Ji (Evangelija) juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam“ (Rom 1, 16). Išgelbėjimas – išvadavimas iš to, kas bjaurėja, menkina, griaua gyvenimą. O galybė, kurią Dievas panaudoja tam, kad išgelbėtų, – tai „jo Sūnaus Evangelija“ (Rom 1, 9). Ši Evangelija – Geroji naujiena – atskleidžia Dievą, atiduodantį viską: savo atleidimą, savo gyvybę, savo džiaugsmą. Todėl išgelbėjimas apima ne tik tuos, kurie patenkina tam tikrus kriterijus. Jis skirtas geriems ir piktiems, išmintingiems ir kvailiems. Dievas gelbsti „kiekvieną tikintįjį“.

Tai ar tikėjimas – išankstinė sąlyga Dievo dovanai gauti? Jei taip būtų, mano gyvenimas, mano laimė, mano išganymas galiausiai priklausytų nuo manęs paties. Visą lemtų mano priėmimas arba atsisakymas. Ši idėja neatitinka to, kas Biblijoje suprantama kaip tikėjimas. Tikėjimas nėra priemonė, kuria pasinaudojama kam nors gauti. Jis yra nuolankesnė tikrėnybė, paprastas pasitikėjimas, visada sumišęs su nuostaba: neįvykdžius man jokios sąlygos, Dievas gražina mane į draugystę su Juo.

Tikėjimas yra beveik niekas, sunkiai įžvelgiamas – mažas kaip garstyčios grūdelis, sako Jėzus (Lk 17, 6). Sykiu jis „brangesnis už auksą“ (1 Pt 1, 7), „švenčiausiasis“ (Jud 20). Su viltimi ir meile jis pasilieka visam laikui (1 Kor 13, 13). VII amžiuje Maksimas išpažinėjas tikėjimą tapatina su Dievo karalyste: „Tikėjimas – Dievo karalystė be regimos formos, karalystė – tai tikėjimas, įgijęs formą pagal Dievą“. Ir priduria, kad tikėjimas įgyvendina „betarpišką ir tobulą tikinčiojo sąjungą su Dievu, kurį jis tiki“. Tikėjimas nėra įėjimo į Dievo karalystę bilietas. Tikėjime yra pats Dievas. Kas tiki ir pasitiki Evangelija, tas jau susivienijęs su Dievu.

Prieš Kristaus atėjimą tikėjimas nebuvo įprasta nuostata tam, kad būtų susijęs su Dievu. Buvo nepaprastų tikinčiųjų, kaip kad Abraomas, o lemiamą Raudonosios jūros perėjimo momentą tauta „patikėjo Viešpačiui ir jo tarnu Moze“ (Iš 14, 31). Tačiau kasdienybėje labiau už tikėjimą buvo vertinama ištikimybė. Pirmosios sandoros bendruomenę sudarė ne „tikintieji“, bet „romieji“, „teisieji“, „šventieji“ (Ps 34). Tikėjimas, iki tol buvęs išimtinis, tampa normalus su Kristaus Evangelija, tad Jėzaus mokiniai gali vadintis tiesiog „tikinčiaisiais“ (Apd 2, 44).

Nes Evangelijai atskleidus ribę viską atiduodančio Dievo dovaną, išgelbėjimas siūlomas veltui. Nebėra išankstinių sąlygų, pakanka vien tikėti. Niekas nėra pašalintas iš Dievo meilės, anot apaštalo Pauliaus: „Pasitikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas“ (1 Tim 4, 10).

Naujajame Testamente beveik tiek pat kalbama apie abejones, kiek ir apie tikėjimą. Apaštalai nesistebėjo, kad tikėti taip sunku, nes žinojo, jog taip ir išpranašavę pranašai. Paulius ir Jonas cituoja Izaijo žodžius: „Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbimu?“ (Jn 12, 38 ir Rom 10, 16). Jonas priduria: „Jie neįstengė tikėti, nes, anot Izaijo: Jis apakino jiems akis ir sukietino širdį, kad nematytų akimis ir nesuvoktų širdimi“ (Jn 12, 39-40). Kiekviena iš keturių evangelijų mini šią Izaijo 6 skyriaus vietą. Tikėjimas nėra savaiminis.

Jono evangelija tikėjimą parodo jo priešingybės fone. Nuo pat pradžių Kristus yra ignoruojamas: „Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė“ (Jn 1, 10-11). Tiesa, buvo laikas, kai daugelis sekė Jėzumi. Bet labai greitai dauguma liovėsi juo tikėję: „Nuo to meto nemaža jo mokinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo“ (Jn 6, 66). Ir Jėzus nesistengia jų sulaukyti. Jis teigia: „Štai kodėl aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nėra duota Tėvo“ (Jn 6, 65).

Kristus nesiekė įtikinti žmones likti su Juo, nes tikėjimas turi gelmę, kuri pranoksta protą ir emocijas. Jis išsiskirė gelmėse, kur „bedugnė šaukia bedugnei“ (Ps 42, 8), ten, kur mūsų žmogiškos dalies bedugnė liečia Dievo bedugnę. „Niekas negali ateiti pas mane, jei mane pasiuntęs Tėvas jo nepatraukia“ (Jn 6, 44). Tikėjimas gimsta neatskiriamai nuo Dievo veikimo ir žmogaus valios. Niekas netiki prieš savo valią. Panašiai niekas netiki, jei Dievas nesuteikia tam žmogui tikėti.

Spalio mėnuo – Rožančiaus maldos mėnuo

Spalio mėnuo – Švč. M. Marijos garbei skirtas mėnuo, kurio metu į Dievo Motiną Mariją kreipiamės su Rožančiaus malda, apmąstydami pagrindines tikėjimo paslaptis (slėpinius). Ši malda kilo iš senos vienuolių, atsisakyrių maldos tradicijos, yra paremta Biblijos žodžiais ir įvykiais.

Šlienavos bažnyčioje Rožančiaus malda meldžiamės pusę valandos prieš sekmadienio 9 val. Eucharistijos šventimą (šiai maldai vis pagelbsti Ada, nuoširdžiausia pagalbininkė mums maldoje. Visi sakome AČIŪ jai!).

Darbo dienomis Rožančiaus maldai, Šlienavos bažnyčioje, susirenkame pusę valandos prieš vakaro Eucharistijos šventimą. Kadangi ne kiekvieną dieną Eucharistijos šventimas vyksta, todėl savaitės Eucharistijos šventimo tvarką visada rasite skelbimų lentoje.

ŠV. KOMUNIJOS, IŠPAŽINTIES IR SUTVIRTINIMO SAKRAMENTAMS RUOŠIMASIS

Šioje savaitėje susirinko visi žmonės, šeimos, norintys pasiruošti vienam ar kitam krikščioniško gyvenimo įvykio šventimui, būtent: Komunijai ir Susitaikinimui (išpažinčiai) švęsti, Sutvirtinimo sakramentui (sąmoningam Krikšto ir krikščioniško gyvenimo patvirtinimui).

Kartu nutarėme (tiksliau – visi pritarė), kad ruošimosi susitikimams susirinkime: Šlienavos bažnyčioje – penktadieniais, 19 val., ir (pasirinktinai, pagal patogumą ir savo užimtumą) Piliuonos koplyčioje – šeštadieniais, 16 val.

Taip pat kviečiame ir visus kitus žmones dalyvauti šiuose Katekizmo, susipažinimo ar pasigilinimo į krikščioniško gyvenimo savitumus, tiesas, susitikimuose. Nesvarbu kokio amžiaus esate. Dažnam ir senyvo amžiaus žmogui verta prisiminti ar naujai sužinoti tai, kas atrodo kažkada buvo žinoma ar girdėta. Būsime susitikimuose laukiami visi visi!

➡ Jei tikėjimas yra Dievo dovana, ir ne visi tiki: ar tai todėl, kad Dievas atstūmė kai kuriuos žmones? Ištraukoje, kur Jonas cituoja Izaiją apie tikėjimo neįmanomumą, jis perduoda viltingus Jėzaus žodžius: „O aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs“ (Jn 12, 32). Pakeltas ant kryžiaus Dievo šlovėje, Kristus „traukia“ taip pat, kaip „traukia“ Tėvas. Kaip Jis gali pasiekti kiekvieną žmogų? To neįmanoma paaiškinti. Bet kodėl neturėtume pasitikėti Juo dėl to, kas mums nesuvokiama?

Iki paskutinio puslapio Evangelija rodo, koks trapus yra tikėjimas. Tomo abejojimas tapo priežodžiu. Bet lemiama tai, kad netikėdamas Jis lieka tikinčiųjų bendruomenės dalimi, o jie savo ruožtu neišmeta Jo! Tomas laukia, prisikėlęs Kristus jam pasirodo, ir jis įtiki. Tada Jėzus sako: „Palaiminti, kurie tiki nematę!“ (Jn 20, 29). Tikėjimas nėra sumanumo pasireiškimas. Jis ateina netikėtai, nežinia kaip. Tai pasitikėjimas, kuris stebisi pats savimi.

Prisiminkime DOSNUMO KREPŠELĮ!

Jau kuris laikas esame be *Dosnumo krepšelių*, jų niekam nedovanojame, turbūt tai darome asmeniškai. Tokia dovana sunkiau gyvenantiems, kad ir vienkartinė, – yra didelė. Pagalvokime apie tai... Ir galbūt vėl atnaujinkime šią mūsų gerumo akciją. Juolab, kad ir "Caritas" vėl mus kviečia į šią akciją.

Rugsėjo mėn. šventė Krikštą

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Anupras Korolkovas, gyvenantis Patamušėlyje.

Rugsėjo mėn. mirusieji

Šlienavos Bažnyčioje:

1. Albina Lastauskienė, 88 metų, gyvenusi Kaune.
2. Eugenijus Jonas Zumaras, 65 metų, gyvenęs Kaune.

Viršužiglio Bažnyčioje:

1. Angelė Klimavičienė, 78 metų, gyvenusi Kaune.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.